

MAANDBLAD VAN DE NEDERL. VEREENIGING VAN VETPLANTENVERZAMELAARS

OPGERICHT 16 JUNI 1919 - GOEDGEKEURD BIJ KONINKL. BESLUIT VAN 15 SEPT. 1927.

Stukken voor de Redactie te zenden vóór den 15en der maand aan:

G. D. DUURSMA,
Achter de Hoven 114 bis,
LEEUWARDEN.

Redactie:

G. D. DUURSMA,
J. M. VAN DEN HOUTEN.

Girorekening
No. 133550 - HEESCH bij Oss.

Alle correspondentie te richten aan het Secretariaat
Adres:

Mej. M. C. KARSTEN,
TERBORG.

Hoofdbestuur: CHR. DE RINGH, *Voorzitter*, Hilversum, van Ostadelaan 23;
Mej. M. C. KARSTEN, *Secretaresse*, Terborg; S. P. C. VAN ROMUNDE, *Penning-
meester*, Heesch bij Oss; G. D. DUURSMA, Leeuwarden, Achter de Hoven 114 bis;
J. M. VAN DEN HOUTEN, Rotterdam, Mathenesserlaan 364.

1934.

TEN GELEIDE

Alweer is een jaar voorbijgesneld en het derde vijftal is voor ons maandblad afgesloten.

Wij zijn dankbaar maar niet voldaan.

Dankbaar, omdat „Succulenta” zich in de rij der maandbladen heeft kunnen handhaven, ondanks den zwaren tijd, welke ook aan ons orgaan niet geheel onmerkbaar bleef. Vergeleken met den vorigen jaargang toch hebben wij den omvang meer moeten beperken dan wij wel gewenscht hadden.

En daarom zijn wij niet geheel voldaan!

De schuld ligt niet bij de vele getrouwen, die hun contributie naar behooren hebben betaald, doch wel bij hen, die het niet de moeite waard hebben geacht voor het begin van den nieuwen jaargang hun lidmaatschap op te zeggen, zooals ze volgens het Huish. Reglement verplicht waren. Voor ons, als bestuur, is dit niet prettig, want zoo gaarne hadden wij, indien niet meer, dan toch hetzelfde aantal pagina's willen geven als het vorige jaar. Door de weigering van de postkwitantie waren wij midden in het jaar genoodzaakt wijziging te brengen in onze uitgave.

Evenwel gaan wij vol moed den nieuwen jaargang weer beginnen, gesteund als wij ons weten door den vasten kern onzer getrouwe leden.

Wij hebben ons best gedaan den inhoud van „Succulenta” zoo veelzijdig mogelijk te doen zijn. En dank zij de vele belangrijke bij-

dragen, van verschillende zijden ontvangen, gelooven wij daarin ook wel geslaagd te zijn.

Mogen wij ook voor dezen nieuwen jaargang een beroep doen op aller medewerking?

In de eerste plaats is dan ons verzoek het ledental zooveel mogelijk uit te breiden. Van de toename van het ledental, die versterking der geldmiddelen beteekent, zal afhangen of wij den omvang van „Succulenta” op peil kunnen houden. Laat ieder in eigen omgeving daadwerkelijke propaganda maken! Laat ieder lid zoo mogelijk minstens één nieuw lid aanbrenge!

In de tweede plaats hopen en vertrouwen wij, dat ieder, die iets belangrijks heeft mede te deelen, dit in ons orgaan zal willen publiceeren.

En nu ten slotte, laten wij allen, kleine persoonlijke feiten ter zijde stellend, eendrachtig samenwerken, met één vasten wil beziel: de succulenten-liefhebberij bevorderen en „Succulenta” mooier en grooter maken!

Uw bestuur, dat belangloos zijn vele werkzaamheden met liefde verricht, vraagt daarvoor geen dank, maar zal zich dankbaar gevoelen wanneer het weet, dat het achter zich heeft staan één in alle opzichten medewerkend ledental. Opbouwende critiek, die bevorderlijk is voor den bloei van de Vereeniging, zullen wij gaarne aanvaard. Daarentegen verzoeken wij verschoond te blijven van allerlei verdachtmakingen, die in wezen geen ander effect hebben dan dat ze het welzijn der Vereeniging ondermijnen, haar groei belemmeren en ten slotte haar voortbestaan in gevaar brengen.

Laat de splijtzwam toch geen wigge slaan,
 Laat geen afbraakpoging verder gaan,
 Laat een ieder, vol vertrouwen,
 Met ons samenwerken, bouwen!

Namens het Bestuur:

Chr. de Ringh, *Voorzitter.*

M. C. Karsten, *Secretaresse.*

HET LEEKENHOEKJE.

Correspondentie. op deze rubriek betrekking hebbende, te adresseeren aan: van Ostadelaan 23. Hilversum.

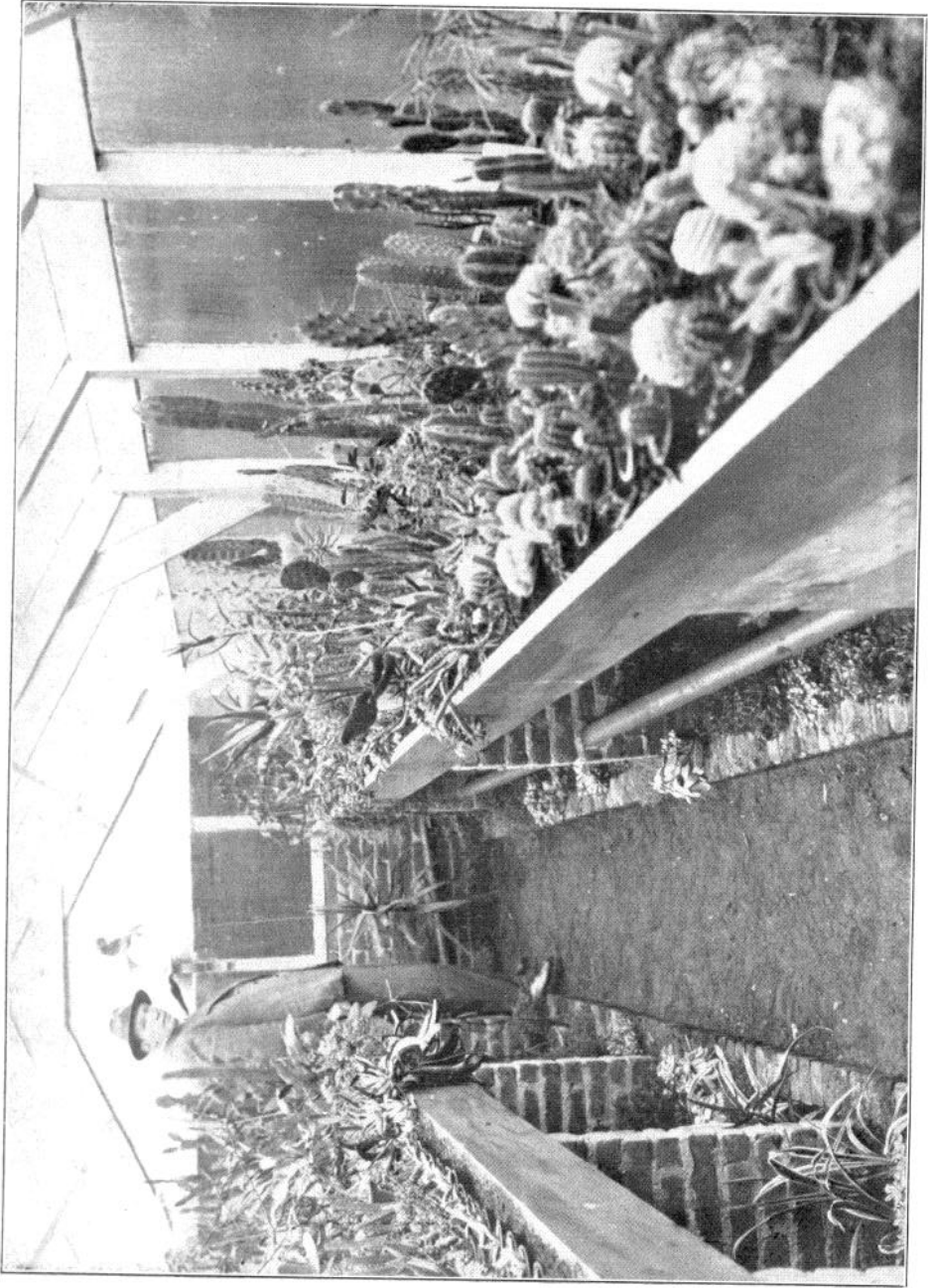
Blikken wij even terug dan kan het niet ontkend worden, dat de

kasbezitters in de afgelopen maand zware offers hebben moeten brengen. De koude heeft ons deze opgelegd, ze vormen een extra belasting op onze liefhebberij, doch laten wij niet morren en er ons over verblijden, dat de wetgevende macht ons dit buitenkansje niet heeft bezorgd en in deze aangelegenheid niet regelend kan optreden.

Veilig kunnen zij zich voelen die over een goed functioneerende verwarmingsinstallatie beschikken. Het is niet doenlijk een opgaaf te verstrekken hoe warm onze planten moeten staan. Met een verzameling gaat het als met een groot gezelschap: waar de een het behagelijk vindt, klaagt de tweede over koude en de derde noemt het om te smoren. Met een gemengd gezelschap in onze kas kunnen wij hiermede geen rekening houden als wij ons doel maar bereiken en dat is onze planten levend door den winter brengen. Met enkele gevoeligheden kunnen wij rekening houden, wij plaatsen b.v. geen *Stapelia's* vlak bij de verwarmingsbuizen maar geven hen een koel plaatsje, dit geldt ook voor *Echinocereussen*. Winterbloeiers en witbehaarde planten kunnen wel wat warmte verdragen.

Vroolijk gaan wij het licht weder tegemoet, de kortste dagen liggen achter ons, de zon krijgt weer meer kracht kortom een periode van gunstige vooruitzichten ligt in het verschiet. Dit wil niet zeggen, dat wij nu weer roekeloos kunnen worden. Laat U niet verschalken door een zachten dag, zoo'n dag maakt nog geen lente, maar is wel geschikt om onze planten eens heerlijk met lauw water te bestuiven. Na de besproeiing heeft onze verzameling een geheel ander aanzien en bekruipt ons den lust dit werkje spoedig te herhalen. Wij moeten echter geen slapende planten wakker maken. Het is tijds genoeg als de planten ons zelf te kennen geven, dat de rusttijd voorbij is om dan onze medewerking te verleenen bij de verdere herleving. Iemand, die zijn planten goed observeert, ziet de voortekenen maar al te spoedig. Hier vertoont zich een knop, daar wordt de doffe huid van een plant glimmend, slaphangende bladeren stijven op, dicht opeen gepakte blaadjes spreiden zich uit, zoodat het hart van de plant zichtbaar wordt.

Zoals wij reeds de vorige maand schreven, en wij herhalen dit gaarne voor de nieuwe leden, kunnen *Epiphyllums*, *Rhipsalissen*, slangcactussen, klimmende *Cereussen*, bebladerde *Euphorbia's*, *Aloe's*, *Mesems*, *Crassula's* en *Echinocereussen* iets meer vocht verdragen, doch geeft U niet te veel van het goede, want dit bekommt ze slecht. De *Phyllio's* krijgen, na de in het vorige nummer voorgescreven zesweeksche droogteperiode, meer water.

Verzameling van den Heer Zeverijn te Hilversum.

Foto N. J. Peursum, Hilversum.

Heerlijk kunnen wij nu genieten van den bloei van Epiphyllums en Rhipsalissen.

Krijgen wij zacht maar vochtig weer, dan is watergeven overbodig, als er niet te hard gestookt wordt; de atmosfeer bij vochtig weer is zeer verraderlijk. Het zachte weer brengt ons in de verleiding om meer water te geven, terwijl het vochtige weer zorgt dat de bevochtigde planten nat blijven. Het is dan ook niets te verwonderen, dat bij een weersgesteldheid, als hierboven omschreven, dikwijls rotting ontstaat wanneer wij zeer vrijgevig zijn met water. Heeft men het éénmaal zoover gebracht, door onzen raad in den wind te slaan, dat de noodige planten staan te rotten dan is alleen redding mogelijk door er het mes in te zetten. De gezonde deelen worden als stekken behandeld, waarmede bedoeld wordt, dat wij de snijwonden laten drogen, hetgeen in dit jaargetijde natuurlijk langer duurt dan in den zomer, waarna wij de stukken oppotten in scherp zand waar doorheen een weinig turfmolm is gemengd.

Het is nu geen tijd om stekken te snijden, hoe gaarne men misschien een bezoeker, die niet al te dikwijls komt, een stek zou willen medegeven. Het snijden van een stek veroorzaakt aan de plant een wond, wordt deze vochtig dan heeft Uw bezoeker een stek, die door een goede behandeling in het voorjaar aan den groei gaat en U kunt zeggen, dat U de plant „gehad” hebt, want, zonder dat U er erg in hebt, begint de plant bij den snijwond in te rotten en op een goeden of liever kwaden dag is Uw plant niets meer dan slijm, U voor het raadsel plaatsend hoe dat mogelijk is. Misschien heeft dit waterballet U wel verveeld en daarom willen wij U even de gevolgen aantoonen van het te droog houden van planten. Dit is speciaal een raadgeving voor hen, die aangewezen zijn op kamercultuur.

Het is wel eens noodzakelijk, dat een kamerkasje in de onmiddellijke nabijheid van een kachel staat. Welig tiert in zoo'n kasje het ongedierte vooral roode spin en wolluis omdat frissche lucht en voldoende vochtigheid mankeeren. Reeds meerdere malen hebben wij erop gewezen, dat het watergeven afhangt van de omstandigheden en in het bovenomschreven geval is de omstandigheid wel dusdanig, dat het noodzakelijk is dat meer vocht wordt toegediend. Maar wij meenen dat de luchtversching bij kamercultuur wel eens veel te wenschen overlaat. Hoe vaak worden ons kasjes getoond waarvan de ruiten aan alle kanten flink beslagen zijn, ja het water met straaltjes van de ruiten loopt. Zeer zeker een bewijs, dat er vocht genoeg aanwezig is, maar ook een bewijs, dat het kasje hermetisch ge-

sloten is en in de meeste gevallen gesloten blijft zoolang de kachel brandt. Het bovengenoemde ongedierte heeft een hekel aan frissche lucht dus hiermede dient rekening gehouden te worden. Middelen ter bestrijding van het ongedierte zult U in de advertentie's kunnen vinden.

Voor menig verzamelaar(ster) zou het afgebeelde een harte-wensch kunnen zijn, wij bedoelen natuurlijk de kas met planten.

EEN PRAATJE OVER LITHOPS.

Het is mij bij het bezichtigen van - soms zeer uitgebreide en mooie - verzamelingen opgevallen, dat daarbij geen Lithops soorten worden aangetroffen.

Een enkele maal ziet men een pseudotruncatella, soms ook nog een Leslie, doch andere soorten Lithops ziet men zelden of niet.

De oorzaak, dat zoo weinigen zich met de cultuur van deze mooie planten bezig houden, meen ik te moeten zoeken in de omstandigheid, dat de Lithops minder bekend en juist daarom minder geliefd zijn.

Met het ter kennis brengen van waarnemingen in eigen collectie, waag ik een poging om belangstelling voor genoemd geslacht te wekken.

De plaatsruimte in Succulenta noopt mij dat in beknopten vorm te doen.

De tijd, dat de Lithops hier te lande vrijwel onbekend waren, ligt nog niet zoo ver achter ons.

Voor zoover ik heb kunnen nagaan, wordt daarover voor de eerste maal geschreven in Succulenta van Maart 1925, dus ruim 8 jaar geleden.

In een bijdrage van de hand van den Heer M a a s s te Hamburg wordt melding gemaakt van de in 1922 door den Duitschen regeeringsbotanicus K u r t D i n t e r nieuw ontdekte Mesembrianthemums, onder welke zich een groot aantal soorten uit de groep „Cymbiformae” bevinden.

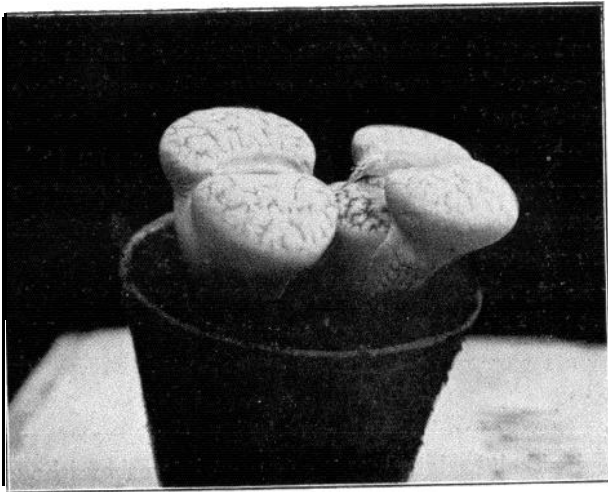
(„Cymbiformis” = bekervormig, afgeleid van het grieksche Kymbos = beker.)

De door D i n t e r ontdekte soorten worden beschreven in zijn boek „Succulentenforschungen in Sud West-Afrika”.

D i n t e r, die deze soorten aantrof tusschen kiezelsteen, noemde ze „bloeiende steenen”.

Tot goed begrip zij medegedeeld, dat „*Lithops*”, letterlijk vertaald „steentje” is, en afgeleid van het grieksch „*lith*” = steen, en „*ops*” = *gezicht of voorkomen*”.

De botanicus B r o w n rekende deze planten, dat zijn de „*bloeiende steenen*”, dan ook als te behooren tot de groep *Lithops*.

Lithops pseudotruncatellum

Foto J. Louwe, Rotterdam.

Zoals uit het voorgaande blijkt, worden de *Lithops* soorten gevonden in Zuid West-Afrika.

In zijn reisbeschrijving vermeldt Prof. D i n t e r, dat het middelste en zuidelijkste deel van S. W. A. waarschijnlijk het ontstaanscentrum van deze hoogst interessante planten is.

Aan de toen bekende soorten n.l. *L. pseudotruncatella*, *L. fulviceps*, *L. optica*, *L. bella*, werden na de expeditie in Mei 1925 zes andere soorten toegevoegd n.l.: *Lithops karasmontana*, *L. opalina*, *L. summitatum*, *L. Julii*, *L. Francisci*, *L. Lericheana*.

Bovendien werden ontdekt:

Lithops Vallis Mariae door Mw. B e e t z: *L. Eberlanzii*, *L. Schickiana* door E b e r l a n s; *L. Ruschiorum*, *L. alpina* door R u s c h.

Tot einde Mei 1925 waren dus 15 soorten gevonden.

Merkwaardig mag het worden genoemd, dat, voor zoover mij bekend is, nog geen roodbloeiende exemplaren zijn gevonden.

De bloemen zijn steeds geel en wit.

Er zijn thans Om 15 soorten bekend, waarvan ik 20 soorten in cultuur heb n.l.:

L. Vallis Mariae, L. summitata, L. Floris albis, L. Schwantesii, Zaaillingen 1932. L. mickbergensis, L. Aucampii, L. Elisabethae, Zaaillingen 1933. L. bella, L. Eberlanzii, L. Francisci, L. Julii, L. optica, L. pseudo truncatella, L. turbiniformis, L. inornata, L. marmorata, L. Fulleri, L. Lesliei, L. rugosa, L. contractum?

Deels verkreeg ik deze planten door import Zuid Afrika, deels door aankoop en door zaaien, en eenige als geschenk van een vriend Lithops kweeker.

Indien men lust gevoelt een collectie Lithops aan te leggen, zou ik aanraden om indien men volwassen planten wil aanschaffen, deze te betrekken van een betrouwbaar adres, wil men verzekerd zijn de gewenschte soorten te ontvangen.

Met een firma in Duitschland, waarvan ik tweemaal jonge planten liet komen heb ik, wat de *benaming* betreft, op dat punt zoodanige ervaring opgedaan, dat ik niet kan adviseeren daar te betrekken.

Om mogelijke veronderstellingen daaromtrent weg te nemen, verklaar ik nadrukkelijk, dat dit advies geenerlei verband houdt met het boycotten van Duitsche artikelen, doch *uitsluitend* om onjuiste te-naamstelling te voorkomen.

Ik bestelde verleden jaar b.v. de nieuw aangeboden soort L. Marthae. De plantjes, kerngezonde zaaillingen ter grootte van een gezwollen erwt kosten toen 4 Mark per stuk.

Omdat omtrent dien naam twijfel bestond, werden inlichtingen ingewonnen bij den Heer R u s c h in Windhoek, wiens autoriteit op Lithops gebied niet aan twijfel onderhevig is.

Deze berichtte, dat de naam niet juist was, en dat de door mij bedoelde plant een Lithops inornata was.

Enkele maanden geleden bestelde ik in Duitschland een Lithops olivacea. Bij ontvangst werd deze plant herkend als een Lithops marmorata.

Wie planten uit Zuid Afrika wil laten komen - zij zijn in Afrika niet duurder dan in Duitschland-, raad ik aan met het onderstaande rekening te houden.

De beste tijd voor het bestellen van planten is het vroege voorjaar, b.v. zoodanig dat de planten in Maart hier aankomen.

Men dient er rekening mede te houden, dat de reis ongeveer 28 dagen duurt. Een goede tijd voor bestellen valt dus tegen Januari.

De prijzen van behoorlijke planten varieeren van 1 tot 2 Mark per kop.

Wil men echter met zaaien probeeren, dan kan ik dat zeer wel aanbevelen. Ook deze wijze van kweeken is bijzonder interessant, doch eischt groote nauwlettendheid.

Op het onderwerp „zaaien” van Lithops kom ik nader terug.

W. H. Noteboom.

(Wordt vervolgd).

VORST JOSEPH SALM-REIFFERSCHIED-DYCK

(Vereenv. spelling.)

Afgekort tot Salm of S. D. vinden we zijn naam achter de Latijnse naam van verschillende sukkulenten, b.v. *Cereus macrogonus* S. D., *Phyllocactus Ackermannii* S. D., *Agave filifera* S. D., *Agave stricta* Salm.

Over de vorst zelf vinden we zeer weinig. Rother zegt van hem, dat hij kaktussen en andere vetplanten verzamelde, kweekte en bestudeerde; v. d. H o u t e n zegt in *Succulenta* van 1926 op bldz. 10, „dat de vorst van Salm-Dyck op zijn slot de uitgebreidste sukkulentverzameling bezeten heeft, welke ooit is bijeengebracht. „Zijn groot werk over de Aloë's legt getuigenis af van zijn onvermoeide verzamel- en studielust.”

Wat hier volgt - ook het portret - vonden we in het *Manuscript für Kakteenkunde* (1 e jrg. No. 12. Maart 1892).

Het slot Dyck ligt twee uur ten O. van Rheydt en twee uur ten W. van de Rijn aan de weg van Düsseldorf naar Aken. Het is door vlak akkerland omgeven, waar in het begin der 19e eeuw nog veel bos was.

Alleen in de nabijheid van het slot is hiervan nog veel overgebleven.

Hier leefde en werkte vorst Joseph.

Bij het slot had hij een tuin en een park met alle mogelijke planten en bomen. Nergens vond men zoveel soorten, ook niet in botaniese

tuinen. Men zag er Japanse bomen, zoals de aan de oerwereld herinnerende pijnboom, de heilige boom der Boeddisten, de Gingko biloba, de prachtige, witbloeiende Sophora japonica, die de gele verf levert voor kleding der Mandarijnen. Verder verschillende soorten Calliforniese Hickory-bomen. b.v. Juglans alba, olivaeformis, nigra, de statige tulpenboom. e.a.

Na het einde der Napoleontiese oorlogen kon de vorst zich geheel aan zijn planten wijden. Dagelijks studeerde hij zes a zeven uur in

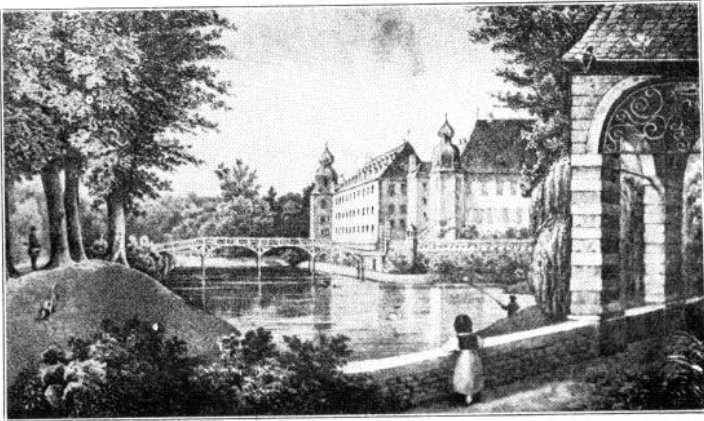
zijn tuin en bij de boeken, dit hij schreef, waren er van heel grote, wetenschappelijke waarde.

Na het uitbreken van de Koalitie-oorlog veroverden de Fransen de linker Rijnoever. De Keurvorst van Keulen, die zich bij de Geallieerden aangesloten had, werd hiervoor zwaar gestraft. Zijn bezittingen bij Brühl en bij Bonn liepen gevaar verwoest te worden. Daar waren heel wat Aloë's, die verloren zouden geweest zijn, als vorst Salm er zich niet over ontfermd had. Een betere plaats hadden ze nooit kunnen krijgen!

Toen geregeld verkeer weer mogelijk werd, stelde de vorst zich in verbinding met de botaniese tuinen van Kew, Parijs, Berlijn, Hamburg, Brussel, Gent, Weenen, Halle a/d. S., Munster, Bonn, Karlsruhe en Leiden. Met Haworth, Aiton, Wildenow, Jacquin, Otto, Link, Boose en Antoine (de tuinbaas van Napoleon) voerde hij een drukke briefwisseling.

In 1817 bezat de vorst 550 soorten en variëteiten van vetplanten. Daarbij waren 114 aloë's. In 1822 was die verzameling gestegen tot 900 soorten en variëteiten. In 1829 was het getal geklommen tot 1150 en het kwam zelfs op 1500, waarbij dan 239 kaktussoorten.

Dit rijke materiaal leerde de vorst spoedig, dat de namen heel dikwijls foutief waren. Hij verbeterde ze zoveel hij kon. Het eerst kwamen de Aloë's aan de beurt.

Gezicht op het oude stamslot Dyck.

Reproductie uit „Hortus Dyckensis”.

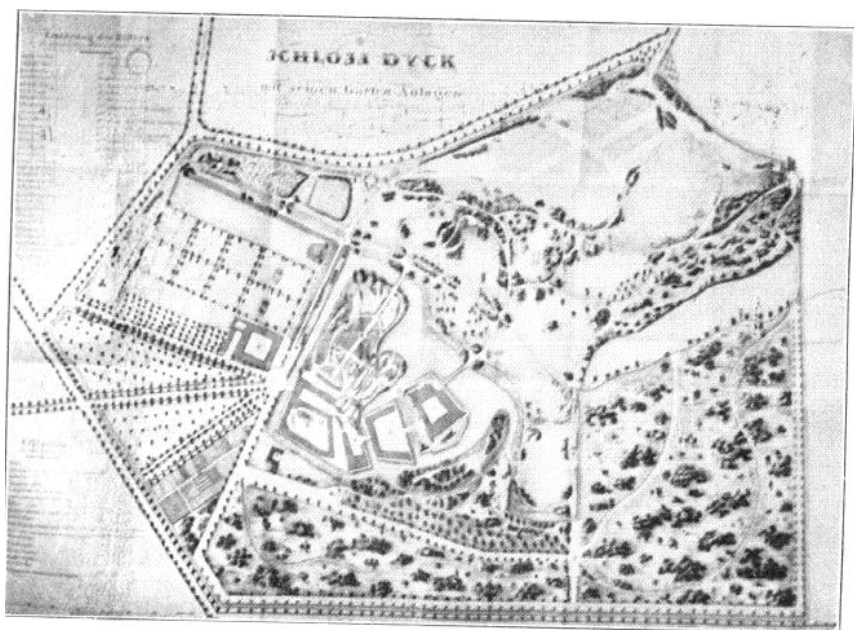
In 1817 verscheen: „Opgave der verschillende soorten en basterdsoorten van het geslacht Aloë, die door Wildenow, Haworth, de Candolle en Jacquin beschreven zijn en nog onbeschreven te vinden zijn in Duitse, Franse en Nederlandse tuinen.” Dit werk verscheen ook in 't Frans.

In 1816 was al uitgekomen: *Plantae succulentae Horti Dyckensis*.

In 1820 kwamen: een nieuwe *Plantae succulentae Horti Dyckensis* en *Observationes botanicae in Horto Dyckensi notae*.

In 1823 gaf hij: nieuwe *Observationes botanicae in Horto Dyckensi*. Verder nog: *Index plantarum succulentarum in Horto Dyckensi culturarum*.

In 1834 verscheen: Hortus Dyckensis ou Catalogue plantes cultivées dans les jardins de Dyck. In dit merkwaardige boek waren 7468 meest overblijvende planten genoemd. Bij deze katalogus vond men: Adnotationes botanicae, waarin de vorst 24 soorten Agave's beschrijft. Ook geeft hij een Tabula synoptica van de aloë's met overzichten en beschrijving der soorten. Hij noemt de kenmerken van 54 soorten kaktussen en geeft een Tabula synoptica sectionum generis Opuntiae. Ook de Mesembryanthemums waren in groepen verdeeld en de Euphorbia's, Fourcroya's, Paeonia's, Sedums, Sempervivum's, Stapelia's en Yucca's werden nader besproken.

Plattegrond van het stamslot Dyck met omliggende parken.

Reproductie uit „Hortus Dyckensis”.

In 1845 verscheen In Parijs: Cactae in Horto Dickensi cultae anno 1844 additis tribuum generumque characteribus emendatis. In dat werk zien we het Salmse systeem van de indeling der Kaktussen volledig uitgewerkt. Er komen in voor: 202 Mamillaria's, 1 Pelecyphora, 2 Anhaloniums, 10 Melokaktussen, 104 Echinokaktussen, 1 Discokaktus, 7 Pilocereussen, 2 1 Echinopsissen, 1 18 Cereussen en 9 Pereskia's, samen 704 soorten en variëteiten. Alles was streng

volgens zijn systeem ingedeeld, in scherp onderscheiden families en soorten. In de „Algemeine Gartenzeitung” van 1840 had de vorst de hoofdtrekken van zijn systeem al uiteengezet.

Zijn beste werk over de Kaktussen was echter: *Cactae in Horto Dyckensi cultae 1849 secundum tribus et genera digestae additis adnotationibus botanicis characteribusque specierum in enumeratione diagnostica Cactearum doct. Pfeiffer non descriptarum*, (Bonn, Henry G Cohen 1850).

Deze Adnotationes beslaan 178 bladzijden. Er worden 409 soorten volledig beschreven of verklaard. Ook de indeling in groepen en families wordt in de hoofdkatologus volledig gegeven. We mogen daarom dit werk het beste noemen, dat over de algemene Kaktuskunde verschenen was. Volgens de katalogus was de Dyckse Kaktusverzameling tot bijna 800 soorten en variëteiten gestegen. We mogen wel aannemen, dat er toen in Duitschland geen kaktussoort was, die ook niet in één of meer exemplaren bij Salm-Dyck voorhanden was.

Maar bij al zijn studie der Kaktussen vergat de vorst toch zijn eerste lievelingen, de aloë's, niet. Zeven en twintig jaar lang had hij een kunstenaar in dienst, die aloë's en mesems tekende en schilderde en zo ontstond:

Monographie des Aloë et Mesembryanthemum. Dit werk bestond uit 5 delen met 285 gedeeltelijk gekleurde platen. Het verscheen van 1836 tot 1849. Toen het werk klaar was, was de vorst 76 jaar.

Hoe hoog hij bij de geleerden van zijn tijd aangeschreven stond, zegt Pfeiffer in zijn „Enumeratio”, dat zo veel opgang maakte. Hij droeg dit werk aan de vorst op en verklaarde, dat hij zonder de hulp en de raad van Salm-Dyck zijn werk niet had kunnen schrijven.

Onbegrijpelijk is het, hoe de vorst naast al dit wetenschappelijke werk nog tijd vond om ook in het openbare leven belangrijke dingen te doen. En toch heeft het Rijnland aan zijn optreden de instandhouding van de oude wetgeving te danken. Toen in 1801 de Franse Republiek de Linker Rijnsoever geannexeerd had, moesten er afgevaardigden naar Parijs gestuurd worden. In 1805 werd vorst Salm-Dyck tot lid van het wetgevend lichaam gekozen. Hij kreeg zo'n invloed, dat hij tot kanselier van het erelegioen werd verheven en toen Napoleon een nieuwe adel stichtte, werd hij in 1809 „combe de l'empire”. Na de val van Napoleon werd Salm-Reifferscheid-Dyck als comes antiquus tot vorst verheven en hoewel hij de oorlog niet meegemaakt had, benoemde de Koning van Pruisen hem toch

tot Generaal-Majoor en Chef van het 17e regiment landweertroepen.

Salm-Dyck werd geboren op 4 September 1773. In 1792 trouwde hij met Maria Theresia, gravin von Hatzfeld. Dit huwelijk werd later ontbonden en 13 September 1801 hertrouwde hij met Constanze Marie de Thuis, een dame uit een adellijke familie uit Picardië. Zij was geboren de 7e November 1767 en weduwe van de Franse geneesheer Pipelet. Zij was als schrijfster bekend door haar „Mes soixante années ou mes souvenirs poétiques et littéraires“. Zij stierf 13 April 1835 te Parijs. Vorst Joseph stierf 21 Maart 1861 te Nizza.

Het vorstendom met het slot werd geërfd door zijn neef, vorst Albert Salm-Reifferscheid-Dyck. Deze stierf 4 December 1888 en werd opgevolgd door vorst Leopold Salm-Reifferscheid-Krantheim und Dyck.

In 1892 was de tuin bij het slot nog als vroeger.

De opvolgers hadden er goed voorgezorgd. Voor het instandhouden van dit Palladium (heiligdom) der Kaktuskennis komt hun een woord van hulde zeker toe.

Is er iemand onder onze leden, die weet, hoe het nu op het slot van Salm-Dyck gesteld is, dan zal hij mij en naar ik hoop ook anderen groot genoeg doen dit te vertellen.

D. b. T.

B. Th. K.

UMBILICUS CHRYSANTHUS. Boiss.

In het laatste Decemбернаummer van ons maandblad, vindt men een heel mooie photo van een aardig plantje uit de Sedumgroep, officieel genaamd: *Orostachys spinosus*, doch bij den eenvoudigen liefhebber bekend als *Umbilicus spinosus*.

Bij het zien van deze levendige afbeelding, kwam mij een ander lid van diezelfde groep in de gedachte n.l. *Umbilicus chrysanthus*, Boiss, synoniem *Sedum chrysanthum*, R. Hamet, officieel *Rosularia pallida*, Stapf. Deze plant behoort tot het geslacht *Rosularia*, nauw verwant aan *Sedum*, uiterlijk sterk gelijkend op een *Sempervivum*.

Er zijn een twintigtal soorten van het geslacht *Rosularia* bekend voor het meerendeel afkomstig uit Klein-Azië.

De voornaamste schoonheid van *Umbilicus chrysanthus* bestaat uit de smalle spatelvormige, zeer dicht behaarde bladeren, fluweelig grijsgroen van kleur, welke tot een sierlijke rozet gerangschikt zijn.

Het Latijnsche woord *chrysanthes*, van Griekschen oorsprong, beteekent *goudsbloem*, een bewijs, dat de mooie rozetvorm aan deze bloem doet denken.

De bloemkroonslippen hebben een bleek geelachtig rose tint, en zijn bruinrood gekleurd aan de basis.

Het plantje vormt meerdere rozetten, dicht bij elkander groeiend, tot een flinken pol.

Umbilicus chrysanthus.

Photo J. B. Lindeyer.

Evenals *Umbilicus spinosus* kan *Umbilicus chrysanthus* onze wintertemperatuur goed verdragen. B e r g e r zegt: „Zij is volkomen winterhard”. Mijn ondervinding leerde mij, dat men haar tegen koude regenbuien en natte sneeuw beschermen moet. Ze kan dus in een koude kas overwinteren. Voor hen, die een kasje bezitten, zonder verwarming, zijn dergelijke planten bijzonder geschikt.

J. J. E. v. d. Th.

Nederlandsche Vereeniging van Vetplantenverzamelaars
„SUCCULENTA”.

BEGROOTING VOOR 1934.

ONTVANGSTEN.

UITGAVEN.

Contributiën en extra bijdragen. . . . f 3600.-	Drukkosten Maand- blad. . . . . f 2400.-
	Cliché's . . . . - 400.-
	Expeditie . . . . - 300.-
	Bibliotheek . . . . - 150.-
	Vergaderingen . . - 75.-
	Onkosten Bestuur (verschotten) . . - 150.-
	Propaganda . . . . - 100.-
	Schrijfbehoeften. . . . 25.-
f 3600.-	f 3600.-

Heesch, Januari 1934.

De Penningmeester.

S. P. C. VAN ROMUNDE.

Inhoud: 1934. Ten geleide. — Het Leekenhoekje. — Een praatje over
Lithops. — Vorst Joseph Salm-Reifferscheid-Dyck — Umbilicus chrysanthus. —
Begrooting voor 1934.
